

Elx, Gandia i Burjassot, objectes de desig

Després de les darreres eleccions municipals, el poder local del PP valencià és enorme: dels 20 municipis més grans, en governen 17, 15 dels quals amb majoria absoluta. Els únics tres que no són pintats de color blau són Elx –la tercera

D'esquerra a dreta, els alcaldes de Gandia, Elx i Burjassot: José Manuel Orengo, Alejandro Soler i José L. Andrés Chavarrías.

ciutat del País Valencià–, Gandia –la setena– i Burjassot –la dinovena–, i el PP s'ha proposat de fer-los seus el 2011. En el primer cas, el PP va quedar-se a només 112 vots del PSPV-PSOE d'Alejandro Soler, que governa en coalició amb l'únic diputat del Compromís. A Gandia, la partició del PP en dos –zaplanistes contra campsistes– va deixar més lluny l'alcaldia que deté el socialista José Manuel Orengo, el qual, al remat, va optar per pactar amb la Plataforma de Gandia –els zaplanistes–, acabada d'estrenar, per comptes de mantenir l'acord amb el Bloc. En l'un cas i en l'altre, tant a Elx com a Gandia, els conservadors ja fan moviments tendents a tenir èxit el darrer diumenge de maig del 2011. Els actes del PP a totes dues ciutats són una constant, fins i tot amb la presència del primer espasa del partit a l'àmbit estatal, Mariano Rajoy. Va ser a un míting precongessual celebrat a Elx, on Rajoy va criticar les ràdios i els diaris que li feien la guitza després de la derrota del 9M. Rajoy visità Gandia pocs dies més tard, en aquest cas per agrair l'esforç dels interventors i poderats que havien treballat la jornada electoral en nom de la formació. A Burjassot, un dels pocs feus de l'ex-cinturó roig que queden drets, el PP ja ha fet acostaments al Bloc, per suggerir-li un pacte que pose fi als anys de govern de José Luis Andrés Chavarrías. I la setmana passada, quan encara no feia ni deu dies que Jorge Alarte havia estat escollit secretari general del PSPV-PSOE, els populars van fer una important reunió de líders municipals a Alaquàs, la localitat que aquest governa còmodament de fa nou anys. Una estratègia dissenyada al mil·límetre.

el Palau, com a home de transició, a José Luis Olivas.

Al congrés d'enguany, després de les exhibicions electorals de Camps, el zaplanisme no plantarà cara. Centran els esforços a mantenir la presidència provincial en la figura de Ripoll, l'últim estigma de l'antic règim intern que sobreviu a les cúpules del partit. A les comarques del sud les forces encara són força equilibrades, i els zaplanistes confien que són majoria. Camps pot haver acordat amb Ripoll no presentar-hi cap alternativa, però els zaplanistes estan farts d'incompliments de paraula del president. Fins i tot David Serra anhela la continuïtat de Ripoll, davant la possibilitat d'esdevenir l'hipotètic candidat del campsisme en una possible contesa a dos. Serra ja està bé a la vice-secretaria del partit, i no descarta de substituir

Ricardo Costa a termini mitjà, si aquest accedeix al Consell.

Camps lidera un partit fort com una roca i una creixent influència en el PP estatal. Si els comicis bascos, gallecs i europeus del 2009 van malament al PP –si no aprofiten la crisi–, Rajoy trontollarà. Camps podria no optar a un tercer mandat al País Valencià i mirar de destronar el PSOE de la Moncloa el 2012. Té més opcions que Esperanza Aguirre i Alberto Ruiz Gallardón.

Si fera aquest salt, i després del seu pas triomfant pel govern valencià, Camps podria trobar-se temptat de lliurar-se a si mateix l'alta distinció de la Generalitat, durant els actes del Nou d'Octubre.

Una distinció conjunta per a ell, per al PP valencià... I per als valencians.

Victor Maceda

Cap dels grans partits valencians –PP, PSPV, EU i Bloc–, per diferents motius, no pot donar lliçons sobre la seua actuació en un municipi que, especialment els darrers anys, ha estat un dels objectes del desig de la depredació urbanística autoritzada des del Consell d'Eduardo Zaplana primer i Francesc Camps després, a més de l'escenari de les més complicades coalicions de govern.

Les eleccions del maig del 2007 deixaren PP i PSPV amb nou regidors, el Bloc amb dos i el PSD amb només un. Els populars venien de tenir majoria absoluta, i l'entesa de socialistes, nacionalistes i socialdemòcrates va deixar els populars al marge de l'alcaldia per primera vegada des del 1995. Des d'aleshores i fins el 2003, Calp fou el principal bastió del PP a una de les poques comarques on no funciona el bipartidisme, per la forta implantació del Bloc i per la presència d'un gran nombre de grups independents. Un any després d'aquell acord de progrés, el nacionalista Tur és el nou alcalde amb el suport del PP.

Què ha passat perquè ara es produeca aquest tomb de 180 graus? Ximo Tur no és un polític comú. Ha estat, al llarg de molts anys, un autèntic maldecap per a l'ex-alcalde de Pego, Carlos Pascual, localitat on Tur també fou regidor; i després pel PP de Calp. Del 2003 al 2007, aquest advocat fou un dels qui més atacà els populars calpins arran d'una complicada trama de multimilionaris sobre costos a les obres de renovació de la xarxa d'aigua de la localitat, encara sota investigació judicial. Per tant, Tur comparteix ara govern amb regidors que ell mateix ha acusat de suposats casos de corrupció. Un acord del tot inversemblant només fa uns mesos per l'actitud que sempre ha tingut el regidor nacionalista i les sospites que envolten els populars.

Les relacions entre el PSPV i el Bloc a la Marina Alta, siga com siga, mai no han estat bones. És una relació d'amor i d'odi. Es juguen el mateix espai polític i, en molts casos, les disputes personals entre els líders locals de totes dues formacions han estat clau per a evitar governs de progrés. En una operació semblant a la que ara hi ha hagut a Calp, el PP governa des del maig del 2007 en coalició amb els socialistes

Calp: la ciutat dels pactes contra natura

Ximo Tur –dret, amb samarreta blava– és el nou alcalde de Calp. Al seu costat, amb ulleres, l'ex-alcalde, el socialista Luis Serna. Assegut, parlant amb ells, l'antic alcalde, Javier Morató.

El plenari que el dia 7 va donar l'alcaldia de Calp al nacionalista Ximo Tur, una de les tres grans ciutats de la Marina Alta –juntament amb Dénia i Xàbia–, gràcies als vots del Partit Socialdemòcrata i del PP, és el darrer episodi que s'ha produït en una localitat acostumada a pactes contranaturals.

a Senija, on la força més votada va ser el Bloc. El PSPV, amb només un regidor, té l'alcaldia d'aquesta localitat amb els vots populars. Nacionalistes i socialistes a la Marina Alta no són aigua i oli, però gairebé. Si posem en una coctelera aquests ingredients, afegim ambicions personals i ho barregem amb una mica d'urbanisme, el resultat és la moció de censura que ha unit el nacionalista Tur amb el PP i un grup com el Partit Socialdemòcrata (PSD), sospitós de trobar-se enmig d'una trama de presumpte finançament

mitjançant una xarxa d'entitats veïnals i rere el qual hi ha la nissaga alzirenya dels Blasco.

Pacte PSPV-CDS-UV. No és la primera vegada que trobem aquestes aliances tan complicades en una localitat que viu, econòmicament, del turisme, de la promoció del seus paratges naturals com ara el penyal d'Ifac i, darrerament, de la pressió urbanística. Després de les eleccions municipals del 1991, la socialista Violeta Ribera va buscar el suport del CDS i d'Unió

Valenciana per tornar a governar la localitat després d'una altra moció de censura que l'havia allunyada de l'alcaldia. Aquell pacte de socialistes, centristes i regionalistes fou l'embrió d'una aliança encara més sorprenent.

A la segona meitat de la legislatura 1987-1991, els enfrontaments dins el PSPV de Calp provocaren un encreuament de denúncies entre la socialista Ribera i un dels tinentes d'alcalde, Manuel Roura. L'alcaldesa va acusar Roura d'un suposat delictes de falsificació de documents públics i d'apropiació indeguda. El jutge va arxivar la causa, però Roura va abandonar el PSPV i es va afiliar al Partit d'Acció Socialista (Pasoc), integrat a EUPV.

Pacte PP-EUPV. Roura va obtenir acta de regidor el 1991 com a número dos d'EUPV, un escó que renovà el 1995 i que esdevingué cabdal per a donar la majoria a Calp. Roura no va donar suport a l'antiga rival, Ribera, i va compartir govern, sota les sigles d'EUPV, amb el PP. Roura es féu càrrec d'Urbanisme, Medi Ambient i Serveis Tècnics. La coalició PP-EUPV va servir per a aprovar un planejament general d'ordenació urbanística que feria els paratges naturals de la localitat i el seu saladar. Després d'un estira-i-arrotonsa amb la direcció d'EUPV, encapçalada aleshores per Joan Ribó, Roura deixà les regidories a punt d'acabar el mandat i un dia abans de la seua proclamació com a candidat municipal d'EUPV a Calp pel 1999.

Aquest és l'escenari polític que ha sacsejat Calp els darrers vint anys, una ciutat que, en tot aquest període de temps, ha passat de tenir poc més de 10.000 habitants a tenir-ne vora 30.000, com a conseqüència del boom urbanístic.

Ni uns, el Partit Popular –per les sospites que suscita la seua gestió dels darrers vuit anys–, ni uns altres, els socialistes –per les ombres de la seua actuació al passat i la manca d'iniciativa de l'actual govern–, ni tampoc, és evident, el Bloc o Esquerra Unida, no estan en les millors condicions per a treure pit sobre la seua actuació en una de les principals localitats de la Marina Alta.

Anna V. Santamaria